

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Septima. Matrimonium felicissimum inter Mariam, & Iosephum
varia eruditione, ac vberrima conceptuu[m] copia prosequimur,
quantaque dignitas sit, Iosephum sponsum fuisse Virginis, ex ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

dicere, diuinitus impeditum fuisse Dæmonem, ne id agnosceret; nam etiam si innupta non esset impediri etiam eodem modo potuisset. Minimè tamen hæc infirmæ rationem martyris Ignatij, totque Patrum auctoritate stabilitam; quam enim ad occultandum illud mysterium Diabolo, non fuisse simpliciter necessarium matrimonium, fuit tamen medium valde conueniens. Primo, ut Dæmon facilius anteuerteretur (ut nuper dicebam) à curiosa scrutatione conceptionis, & partus Virginei; vnde Chryostomus, Theophylactus, & Euthymius super cap. 1. Matth. & Damascen. lib. 4. de fide aiunt, Dæmonem cum ex prophetia illa Isaia: Ecce Virgo concipiet: non ignoraret Christum ex Virgine nasciturum, sollicitè obseruasse omnes virgines; & cum Virginem desponsatam videret, ab illa cauere desistisse, nec quidquam curasse, violata, an inuiolata esset, perlustrare: ex quo D. Ambrosius super Lucam ait: Non mediocris quoque causa est, ut virginitas Mariæ falleret principem mundi, qui eam desponsatam cerneret viro, parum non potuit habere suspectum; fallendi enim mundi principem fuisse consilium, ipsius Domini verba declarant, cum Apostoli iubentur tacere de Christo. Secundo, quia si intelligeret, non esse ex matrimonio grauidam, non posset sibi persuadere fuisse ex turpi concubitu, tum ob angelicam puritatem, quam videbat in Virgine; tum quia sciebat, ipsum non fuisse auctorem illius delicti; non sit autem communiter fornicatio, nisi ipso sciente, & ut plurimum, suggerente. Quod si cuiquam videatur, frustra Dæmoni id occultari, cum alia manifestissima ei signa fuerint, per quæ agnoscere poterat Christum esse Messiam; vidit enim euidentissima miracula, quæ Christus fecit in attestacionem, quod erat filius Dei; audiuit etiam vocem Patris de cælo delapsam: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit: non tamen quidem iudicabit; quia quidquid sit, ea testimonia, quæ clarè ostendebant,*

Christum esse Messiam, fuerint Dæmoni cognita, vel occulta, de quo Theologi in 3. Sententiarum; certè post adultam ætatem non erat ita necessarium, Christi mysteria Dæmoni occultari, quia iam accesserat tempus cum illo apertius congrederendi; quod tamen in infantia non sic oportebat, diuina prouidentia, & sapientia id sic disponente; ne scilicet acrius Christum persequeretur, ut adnotauit Angelicus Doctor 3. p. q. 29. art. 1. vnde Rupertus lib. 11. de victoria Verbi ingeniose dixit: *Desponsatio Virginis Diabolum fefellit, & cunctos satellites eius, ut nescirent sacramentum, cuius sciendi modum non erat tempus. & Origenes super Matthæum ait: Quæ fuit causa, ut esset desponsata Maria Iosepho? nisi quatenus hoc sacramentum Diabolo celaretur, & ille malignus fraudis commenta aduersus desponsatam nulla penitus inueniret?*

Theologi in 3
sentent.

D. Thom.

Rupe. li. 11.
de vict. ver.
c. 19.

Origen super
Matth.

HOMILIA VII.

Matrimonium felicissimum inter Mariam, & Iosephum varia eruditione, ac vberissima Conceptuum copia prosequimur; quantaque dignitas sit, Iosephum sponsum fuisse Virginis: ex similitudine quam opus fuit habere cum illa elucidamus.

INTER alia pleraque, quæ apprime desiderantur in matrimonio, ut felix, faustumque sit, illud per sepe tam apud sacra, quam prophana eloquia legitur, ut inter coniuges, quoad fieri possit, æqualitas sit generis, diuitiarum, bonæ indolis, & reliquorum bonorum, tam naturæ, quam eorum, quæ fortunæ, vulgus vocitat. Ouidius id probè agno-

Scilicet

fecens, perlepidē cecinit:

Orid. in epi. Deiani. & ad Herculem. *Quam male inaequales veniunt ad aratra iuuenti,*
Tam premitur magro coniuge nupta minor.

Et alibi:

Si qua vobis apte nubere, nube paris

Cic. orat. pro Aulo Clu. l. Cic. ff. de pennis. Plutar. prob. 183. Hinc eloquentiae parens, cuius sententiam refert Iurifconsultus, in l. Cicero, ff. de pennis, dixit: *Iam hoc ferè sitis omnes, quantam vim habeat ad coniungendas amicitias studiorum, ac naturae similitudo:* Hinc Plutarchus problem. 183. prohibuit fuisse testatur apud Romanos, quæmpiam in mense Maio nubere, quia Maius à maioribus dictus est; nuptias autem dicebant, non cum maioribus, sed cum æqualibus celebrandas esse. Vnde Cornelius Ta-

Corn. Tac. de morib. germ. cap. 1. Pier. lib. 3. Hieroglif. citus de moribus Germanorum, & Pictorius Valerianus tradunt hunc morem apud Germanos viguisse, ut, cum vxores ad domum virosum ducerentur, duos boues sub eodem iugo vnitos eis offerrebant, ut hoc symbolo significarent æqualitatem, & concordiam maximè necessariam esse inter coniuges. Romanis etiam hæc erat consuetudo, ut inter ceremonias, quibus in nuptiis utebantur, vir ad vxorem diceret: *Vbi ego Caius, Tu Caia.* quibus verbis indicare volebant, inæqualitatem, ac disparitatem longè ab eis fore relegendam; & meritò quidem; nam, ut rectè dixit Anaxagoras (id referente Stobæo)

Stob. de philo. xagora. Licurg. ut ait Plutar. in suis apophthegm. *Si quis pauper pecuniosam vxorem duxerit, non vxorem, sed heram habet; cuius est famulus.* Vnde Lycurgus (ut tradit Plutarchus in suis apophthegmatibus) prohibuit, vxores, dotem in matrimonio adducere, ne ob nimiam pecuniam in viros suos superbirent; quibus satis consentiunt verba D. Ambrosij lib. de Abraham Patriarcha, dum ait: *Offendit virum, si se vxor nobiliorem nouerit.* Plerumque etiam accidit, illud Iuuenalis Satyra 6.

D. Ambros. lib. de Abraham Patriarcha. cap. 2. Iuuen. sat. 6. *Semper habet lites, alternaque iurgia le-*

Etus;
& illud Horatij Sat. 1.

Odeuunt hylarem tristes, tristemque iocosi. Orat. lib. 2. Sed atum celeres, agitem, gnauamque re. sa. 1. msi.

Quibus omnibus consona sunt, quæ Galenus docuit lib. de inæquali temperatu- ra, dum ait: *Simile simili conueniens est;* atque Galen. lib. 2. que anicum, contrarium verò inimicum, atque inæqual. 2. molestum, & concludit: *ideo sanitatis conser-*

Prodijsse per similia licet enim vetillimus sit Medicorum aphorismus: Contraria contrariis curantur, conseruatio tamen salutis, non rebus contrariis, sed similibus fitur, ut egregiè adnotauit Auicenna dicens: *Aegritudo suo medicatur contrario: & conseruatur sanitas suo simili.* quod & in plâ- tis suo modo locum habere tradidit Columella, docens id, quod experientia ipsa fati comprobauit, vnâ arborem non posse inferi in aliam, nisi inter vtramque aliqua reperitur sympathia, & similitudo. Sed quid in prophanis monumentis referendis moror, cum propositam veritatem sacra eloquia non semel nos docent; nam in primo illo matrimonio, diuino ministerio celebrato, quò Eua data fuit in vxorem Adæ, æqualitatem, ac mutuam similitudinem obseruata fuisse certissimus, Deo ipso dicente: *Faciamus*

si adiutorium simile sibi, quo satis aperte docentur nubendi æqualitatem, vel similitudinem, quoad fieri commodè possit, in matrimonio querendam esse. quod & ingeniosa illa fabula auctoritate spiritus sancti comprobata, cuius mentio fit lib. 4. Regum, ingenioso quodam symbolo mirifice edocuit, dum ait; quòd cum carduus montis Libani mitteret ad cedrum nuncium, ut daret filiam suam in vxorem filio suo, factum est, ut in pœnam huius superbiæ, ac præterse æqualitatis, ab animantibus illac transeantibus, acriter conculcaretur: *Transieruntque bestie saltus, que sunt in Lybano, & conculcauerunt carduum.* huic fabulæ aliam Aesopi non indoctam (ne Diui Petri consilium respicere videat dicentis: *non fabul doctas fabulas sequui*) hoc loco annexere non dedignabor. Fuxit ille Carbonarium

rium rogasse Fullonem, ut simul in eadem domo secum cohabitare vellet; eius tamen precibus fullo minime acquiescens, respondit: *Timeo, ne quæ ego dealbo, in fuligine repleas*: quæ sanè responsio aperte iatus indicat, quantum detrimenti dissimilitudo secum afferat. Cum igitur sacertimum hoc matrimonium inter Mariam, & Iosephum altissimo Dei consilio iurum fuerit, nemo sanæ mentis ambiget, præcipuam æqualitatis coniugum conditionem minime in eo desiderari, æqualitatis (inquam) non mathematicæ, sed moralis; & cum quadâ proportionem: ad eum certè modum, quo in Cithara reperitur, cuius altera fidiù, quæ prima vulgò dicitur, acutiorē habet sonum, secunda vero, vel tertia depressiorem, & multo minus acutum, cum tali tamen proportionem, ut ex utroque concentus resultet suavissimus; non dissimiliter, licet B. Virgo prima sit in sanctitate, ut matrem Dei decebat, Ioseph quidem ea poluit, quæ talē eum redderet, qualem esse oportebat, qui in sponsam, ipsam Dei Genitricem esset habiturus; nec enim fas est cogitare, ut qui Adæ, (ut nuper dicebam) adiutorium dedit simile sibi, B. Virgini illud negauerit. Vnde S. noster Bernardus tom 3 ser. de S. Ioseph dixit: *Quomodo cogitare potest mens discreta, quod Spiritus sanctus tanta vnione (coniugij scilicet) vniret mentem tantæ Virginis aliquam animam, nisi & virtutem operatione simillimam?* Vnde credo Ioseph fuisse mansuissimum in virginitate, profundissimum in humilitate, ardensissimum in charitate, altissimum in contemplatione, ut esset adiutorium simile Virgini. Hanc similitudinem aliter in hunc modum explicare placet. Solent coniuges in mutui amoris argumentum vestes eiusdem coloris inducere, ita ut, si fœmina viridi ornentur veste, si crocea, aut purpurea, vir etiam eodem vestimenti colore incedat; illud tamen inter vtrumque coniugem interesse consuevit, quod fœminæ multo pretiosiora donantur ornamenta, quam viro; sericæ enim illius vestes plerumque

intextuntur auro, manus pretiosis ornantur annulis, & collum aurea torque, fulgentibus gemmis distincta, quæ tamen minime viti gestare consueverunt: ad eundem modum opinor Deum optimum maximum, postquam exornauerat B. Virginem inestimabilibus omnium virtutum ornamentis, multisque decorauerat cœlestium charismatum margaritis, qualia nulli vnquam cōcessit, eisdem tamen coloris vestibus voluit Iosephum dilectissimum eius sponsum indui, ut debita inter coniuges similitudo, ac morum sympathia minime in his sacris sponsis desideraretur. Quare si rem altius contemplemur, ambo fuerunt ab æterno præ omnibus sanctis ad duplicem celsissimam omnium dignitatem electi; illa in matrem Christi naturalem, hic in eiusdem patrem legalem: ambo in vtero matris sanctificati (ut magnus ille Cancellarius Parisiensis testatur) ambo nomine cœlitus delapso insigniti, ambo variis figuris adumbrati, ambo in ministerium verbi Incarnati assumpti, Maria, ut carnis substantiam daret, Ioseph, ut eandem aleret, & nutrirer; ambo primi, qui votum virginitatis emisserunt, & in matrimonio cœlibatum coluerunt; ambo, qui in terris verbum humana carne indutum videntes cœlestis mannae dulcedinem primi degustarunt; ambo, qui angelici concentus, natale Christi celebrant, & pastorum ac Regum felici aduentus testes omni exceptione maiores fuerunt; ambo media nocte solem orientem aspexerunt, quod mirabilius sanè fuit, quàm stellas in meridie prospicere; ambo Christi parentes nuncupati, beatissimi ma Virgine id testante: *Pater tuus, & ego, dolentes, querebamus te*: ambo ab omni lethalis peccati labe longè alieni, ut tradit D. Augustinus, ambo propter infantem Christum ab Herodiana sæuitia custodiendum varios labores exilij, & paupertatis perpessi ambo Christi nutritij, Virgo lacte ex ubere de cœlo pleno, Ioseph labore manuum suatum, & sudore

ss 2 vultus

Gerf. Cancell. Paris. ser. de nat. Virg. & infra in sua Iosephina.

Luc. 2.

Ibid.

D. August.

S. Bernard. tom 3 ser. de S. Ioseph dixit: Quomodo cogitare potest mens discreta, quod Spiritus sanctus tanta vnione (coniugij scilicet) vniret mentem tantæ Virginis aliquam animam, nisi & virtutem operatione simillimam? Vnde credo Ioseph fuisse mansuissimum in virginitate, profundissimum in humilitate, ardensissimum in charitate, altissimum in contemplatione, ut esset adiutorium simile Virgini. Hanc similitudinem aliter in hunc modum explicare placet. Solent coniuges in mutui amoris argumentum vestes eiusdem coloris inducere, ita ut, si fœmina viridi ornentur veste, si crocea, aut purpurea, vir etiam eodem vestimenti colore incedat; illud tamen inter vtrumque coniugem interesse consuevit, quod fœminæ multo pretiosiora donantur ornamenta, quam viro; sericæ enim illius vestes plerumque

vultus sui. ambo in Christi infantia, pueritia, & iuuentute, indiuidui eius Comites, domestici, ac dilectissimi familiares; ambo milles Christum amplexati, & totidem exoculati; ambo suæ mortis diuina reuelatione præcij; ambo anima, & corpore gloriosi cum Christo conregnant.

Verum, vt mira, quæ intercessit inter hos sacros sponfos, Mariam, & Iosephum similitudo clarius innotescat, ea, in quibus illa splendidissimis fulgoribus enituit, latius, ac fufius edisseramus. In primis quidem, sicut sacri Euangelistæ pauca de Virgine enarrantes, plurima eius encomia vnico verbo concluderunt, Matrem Dei illam appellantes: *De qua natus est Iesus*: ita iidem per pauca de Iosephi vita, & moribus commemorantes, permulta in eius laudem edixere, sponsum Virginis illum vocitantes: *Ioseph autem vir eius*, & alibi: *Iacob autem genuit Ioseph virum Mariæ*. hunc Euangelicum morem imitatus D. Gregorius Nazianzenus orat.

Matth. 1.

11. de laud. Gorgonia, cum probare niteretur, qualis vir fuisset Gorgonia coniux, dixit: *Vultis vno verbo, virum describam*:

Ibid.

Ibid.

D. Gre. Naz.

vir erat Gorgonia; nec enim scio, quid amplius dicere necesse sit, ad eundem certè modum videntur se nobiscum gessisse sacri Euangelistæ, dum volentes miram Iosephi sanctitatem nobis indicare, ac innumeras eius laudes breui sermonis eloquio comprehendere, dixerunt: Ioseph autem vir eius, quasi dicerent: vultis vno verbo Iosephum describamus, vir erat Deiparæ Mariæ, in quo sanè pœne infinita præconia delite-

Matth. 1.

Psal. 111.

Psal. 1.

1. Cor. 16.

Psal. 26.

Iob. 1.

scunt. Fuit enim vir, qui timuit Dominum, & in mandatis eius voluit nimis; vir qui non abiit in consilio impiorum, & in via peccatorum non stetit, & in cathedra peccilentie non sedit; vir, qui euacauerat omnia, quæ paruulorum sunt; vir, qui viriliter egit, & confortauit cor suum, & Dominum sustinuit; vir simplex, & rectus, ac timens Deum, & recedens à malo; vir pretiosior auro; vir ex omni plebe electus, sapiens, & timens Deum, veritatem amans, odians munera, & auaritiã, qua-

lem non dicam de mille, sed ex vniuerso mundi cœtu vnum reperit Deus, quem Genitricis suæ in charissimum sponsum, & in fidelissimum confortem daret.

In eo etiam Mariam, & Iosephum apud sacros Euangelistas per similes esse reperio, quod quoties Mariæ meminerunt, Iosephum obliuioni minimè tradiderunt;

& è contra, cum Iosephum nominant, Mariam silentio non prætereunt. D. Gre-

gorius narrat (idque testor ab his, qui plerumque id experti sunt, me accepisse) narrat (inquam) duabus citharis, eodem profus modo, aptatis, ac temperatis, si citharædus fides vnus pulset, continuò alteram, nemine illam tangente, resonare, tantà est vis similitudinis, & simpatihæ earum. Non dissimiliter Mariam, & Iosephum velut duas animatas citharas contemplor, perfectè admodum temperatas, sibi que inuicem adeò bene concinnantes, vt in sacro Euangelio sonante voce Mariæ, continuò resonet vox Iosephi, & è contra: *Ioseph, noli timere accipere Mariam, & Iacob autem genuit Ioseph virum Mariæ*. iterum. *Cum esset desponsata mater eius Maria Ioseph*: ecce Euangelista vix Mariam sine Iosepho, aut Iosephum sine Maria nominat; hæc enim velut amoris correlatiua instar cortinarum Tabernaculi se inuicem trahebant. Iussit olim Deus fieri Tabernaculum ex perpolitis quibusdam cortinis taliter inter se coherentibus contextum, atque compactum, vt qui ad se traheret vnã cortinã, necessariò etiam alteram sibi colligatam attraheret: non secus diuinæ maiestati placuit plenitudine temporum adueniente, filio suo carne induto, protectionis mirabile quoddam tabernaculum ex cortinis Mariæ, & Iosephi taliter inter se amoris & matrimonij vinculo inuicè connexis, construere, vt, quo pergat vnus coniugum, pergat & alter; & cum tristatur vnus, eristetur & alter; & cum hilarescit vnus, exhilarescat & alter; immò, cum nominatur vnus, continuò nominetur, & resonet alter.

Sed iam aliam expendamus egregiam

simi.

similitudinem inter Mariam, & Iosephū: quemadmodum B. Virgo meruit esse mater Dei, vt passim testantur Patres, & sancta tradit Ecclesia in verbis illius orationis: *Ve dignum Filio tuo habitaculum effici mereretur*: ad eundem modum beatus Ioseph meruit sponsum esse Genitricis Dei, quod, ne meo Marte confingere videar, Salomonis testimonio comprobabo: *Pars bona mulier bona in parte timentium Deum, dabitur viro pro factis bonis*: ecce Salomonem aperte dicentem, in premium bonorum operum dari viro mulierem bonam; ex quo ineptē inferam, perfectissima omnium fuisse merita Iosephi, quibus in partem præmij, optimam, ac perfectissimam omnium mulierum Mariam sibi in coniugem dari promeruit. Vt tamen maior esset inter hos sacros coniuges similitudo, ac mira sympathia, iisdem sanè virtutum meritis, humilitatis scilicet, & virginitatis, quibus beatissima Virgo matris Dei dignitatem sibi comparauit (vt verba ab ea in annunciatione prolata satis indicant: *Ecce Ancilla Domini*: vide humilitatem: *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* ecce virginitatem) iisdem sanè beatus Ioseph Deiparæ Mariæ excellentissimam sponsi dignitatem obtinuit. in quo plane videtur mihi, tamquam legitimum filium Dauidis, patrem suum fuisse imitatum; nam (vt refert sacra historia) sub duplici conditione Dauid filium Regis Saulis in vxorem accepit; prima, vt caput gigantis Goliath præcideret; secunda, vt centū Philisthæos circumcideret: aliis duobus procul dubio similibus operibus meruit Ioseph Mariam matrem Dei sibi in coniugem dari; primum, humilitatis, quam exhibuit, cū eo sponsalicio indignum se reputans; velut alter Dauid dixit: *Quis ego sum, aut quæ est vita mea, aut cognatio patris mei in Israel, vt siam gener Regis?* vt siam (inquam) tantæ Virginitis sponsus? qua humilitate superbiam, caput omnium vitiorum, viriliter præcidit. Secundum fuit castitatis, dum virginitatem, qua omnes carnis

illecebras, ac venereos motus spirituales circumcissione funditus resecauit, adcoluit, vt primus omnium virorum illam Deo voueret. In cuius figuram lib. 2. Paralip. lego, quod quando sacerdotes locauerunt Arcam Dei in templo, missæ fuerunt sortes inter Cantores, cuiam incumberet, tamquam primo Cantori, curam habere hymnorum, & cantionum, quibus colenda erat Arca; cecidit autem fors super quendam virum nomine Iosephum: certè in cœlesti curia ingens est numerus Cantorum, qui coram sacra illa Arca humanitatis Christi, in qua manna diuinitatis delitescit, incessanter conciant eanticum illud nouum Apocal. quod solum virgines canere norunt; hæc autem felicissima fors super Iosephum cecidit, vt ipse quasi virginitatis vexillifer, primas ferret inter omnes, & virginitum virorum ipse esset Coriphæus; sicut, & fœminarum sponsa eius primiceria erat, & vexillifera. Hinc crediderim, quod sicut zelus virginitatis Mariam in annunciatione turbauit, vt ait S. Lucas: *Turbata est in sermone eius*: quia se concepturam, & parituram audiuit; ita idem virginitatis ardentissimus zelus, quam Ioseph in se, & in sponsa sua mirum in modum vigere auidissimè desiderabat, adeo turbauit eum, vt de dimittenda vxore secum ipse altercasset. His omnibus adiiciam, Mariam, & Iosephum inter se persimiles fuisse in eo, quod in Christi infantis educatione, ac in eius custodia, & protectione vigilantissimam curam plusquam paterno affectu adhibuerunt: quod non obscure significasse arbitror Spiritum sanctum, cum B. Virginem frequenter in lib. Cant. Columbam nuncupat: *Veni columba mea*; *Oculi tui columbarum*: Quamuis enim permultæ aliæ columba nobiliores, ac generosiores reperiantur aues, nomine tamen columbæ B. Virginem frequenter cohonestat, alludens, tum ad eximiam columbæ fœcunditatem, quæ adeo in B. Virgine viguit, vt Deum ipsum humana carne indutum, tamquam vterinum foetum,

ac ventris sui fructum nobis produxerit; tum, vt pariter significaret, quod licet aquilæ accipiter, milui, pauones, & reliquæ aues filiorum curam inter se hac ratione diuidunt, vt fœminæ maneat in nidis ad eos fouendos, masculi vero cibum foris quærant, & deferant; inter columbas verò, præter hoc officium id speciale habet masculus, vt ipse etiam per se in nidulo instar matris pullos confoueat, & calefaciat: non dissimiliter Beatus Ioseph tamquam maritus Marianæ columbæ, & columbinæ Mariæ magnam sollicitudinem, ac sedulam curâ in Christi infantis educatione adhibuit; argentem calefaciebat, & in sinu suo confouebat, lacrymantem lætificabat; inter brachia dormitantem, ne quispiam à somno excitaret, diligenter curabat, & alia id genus opera in consortio Virginis in Christi infantis obsequium factitabat.

Cant. 2.

Ad hæc silentio non præteribo aliam egregiam inter hos sacros sponfos similitudinem non longè ab ea diuersam, cuius in Canticis meminit sponsa, cum dixit: *Dilectus meus mihi, & ego illi*: adeo enim ambo se dilexerunt, vt ad inuicem ornamentum, & corona alter alterius facti fuerint. Mariam quidem aureum diadema, gloriosamque Iosephi coronam exiisse satis vtrique probant verba Proverbiorum dicentia: *Mulier diligens, corona est viro suo*: è contra verò Iosephum, splendidam coronam, pretiosumque ornamentum Virginis fuisse, non obscure indicant verba illa, quæ prudenter protulit vxor sapientis Philonis, quæ dum in cœtu plurium fœminarum adesset, ab eis interrogata, cur non instar reliquarum, aureis monilibus, ac pretiosis vestibus accessisset ornata, respondit sapienter: *Satis sanctè non parum eximia Iosephi sanctitas commendatur, quæ tanta fuit, vt ornamentum potuerit esse illius, quæ sole vestitur & amictu, corona stellarum redimitur, & luna, tamquam calcemento, vititur, prout se illam vidisse Ioannes*

Refert Ant. monach. ser. de vul. forti.

testatur: *Mulier amicta sole, & luna sub pedibus eius, & in capite eius corona stellarum duodecim.*

Ex his itaque sic iam prælibatis, haud difficile erit venari, quàm miram hi sacri coniuges Maria, & Ioseph cum debita proportione æqualitatem habuerint, si bique bene consentientes existierint. Vt tamè illud magis adhuc illustremus, placeat in mediū producere, quæ Bio Pianerius, inter celebres Græciæ Philosophos annumeratus, paucis perstrinxit, vt doceret ea, quæ vtrumque conjugum decent.

Quenam summa boni mens, quæ sibi conscientia vesti

Quis diues? qui nihil cupit: quis pauper? avarus.

Quæ dos matronæ pulcherrima? vitæ pudica.

Quæ casta est? de qua mentiri fama veretur.

Quod prudentis opus? cum possit, nolle nocere.

Quod sibi proprium? non posse, & velle nocere.

Hæc, quàm mirifice fulgeant in his sacris sponfis Maria, & Iosepho, non erit difficile breui sermone demonstrare; si enim huius vitæ summa felicitas censeatur animæ pax, atque tranquillitas scilicet: mens, quæ sibi conscientia resti: ecce Virginem tanta animi pace fruentem, vt à proprio marito, à quo non conceperat, grauida inueniri non pertimesceret, nec in eius conspectu, quopiam turbationis motu fluctuaret, quia vt dixit Ecclesiasticus: *Loramentum ligneum colligatum in sudario edificij non dissoluetur; sic, & cor confirmatum in cogitatione consilij si deinde diues est, qui nihil cupit; ecce Ioseph, tametsi ex regia prosapia ortus, qui post aurum non abiit, nec sperauit in pecunia thesauris: quod si item pudicitia ac verecundia, præcipua vxoris dos est: *Quæ dos matronæ? pulcherrima vitæ pudica: procul dubio cum dote Mariæ, nulla quantumcumque copiosissima dos valet comparari, cum ab Angelo sub visi specie beneu-**

le salu-

se salutata præ mirabili sua virginea pudicitia, & verecundia; continuo erubesceret, & turbaretur; si præterea illa castitate insignis iudicaretur, de qua *mentiri fama veretur*, quis castissimam omnium Mariam non fateatur, quæ & virginitatem adeo coluit, vt nec dignitatem Matris Dei sibi à Deo oblatammitteret, quousque illam ob id minimè fore violandam, angelico didicisset eloquio. vnde Ioseph (id attestante Chryso-
 D. Th. Chryf. stomo) iam magnam de Mariana castitate opinionem conceperat, vt grauidam illam animaduertens & non ab ipso, nihil certè mali de ea suspicans, potius sibi persuaderet, Virginem posse parere, quàm Mariam peccare: Tandem si prudentiæ viri non leue argumentum est, cum possit, nolite nocere, noliti Iosephi inaudita prudentia mirum in modum se ostentauit, quippe cum posset vxorem ob intumescentem vterum molestare, prudenter tamen, ac sanctè ab accusatione se abstinuit Euangelista dicente: *Cum esset inuitus, noluit eam traducere.* Illud etiam prudentiam D. Iosephi mirum in modum commendat, quod memor illius sententiæ Tobia: *Sacramentum regis abscondere bonum est*: nec non alterius ex Hiaia dicente: *Secretum meum mihi secretum meum mihi*: mirabile illud incarnationis Verbi Dei arcum, quod sibi creditum erat, mira prudentia celauit. reuelatum quidem fuit hoc sacrum mysterium Apostolis, vt illud euulgarent, iuxta illud: *Quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine, & quod in auro auditis, predicare super ierusa:* Iosepho autem manifestatum fuit, non vt ipse illud manifestaret, sed vt sub silentij tegmine illud absconderet, quod maiorem præferret difficultatem, Ecclesiastico dicente: *A facie verbi parturit fatuus, tamquam gemitus partus infantis*: quasi diceret, similem parturientis angustia esse dolorem fatui, qui habens creditum sibi secretum, nemini illud reuelat; at Ioseph noster, tamquam singu-

lari prudentia conspicuus, hanc fatui difficultatem strenuè adeo superauit, vt per quamplures annos nec minimum ab ore eius decideret verbum, quod tantum sacramentum cuiuspiam aperiret, adeo secreti tenacissimus custos fuit. Memini quidem, Romanos tanti momenti secreti custodiam iudicasse, vt in vexillis suis depingerent Minotaurum, ad significandum secreta non detegenda, vt interpretatur Alciatus in quodam emblemate, cuius titulus est, *non vulganda consilia*: erat enim Minotaurus custos rigidissimus labyrinthi Dedali, nemini aditum præbens ad illum illustrandum: Metolus item Macedonicus interrogatus, cur ita celer & velox esset in consiliis suis exsequendis? respondit, vt nec sinistra noscat proprium consilium dexteræ, & Quintus Curtius de gestis Alexandri tradit, Perlas fidelissimos se gloriari secretorum custodes esse: vnde refert, quod obseruans Alexander, se quandam epistolam legente, eandem à quodam eius amico retro existente lectitari, sigillari annulo ex digito suo extracto, os eius obsignauit, vt se fidelem secreti custodem exhibere debere illum moneret. Aegyptij etiam adeo secretum colebant, vt auctor est Diodorus, vt illius reuelatoribus linguas præciderent. Tandem, vt ad id vnde sum nonnihl digressus, regrediar, ac finem dicendi faciam: si, vt ait Ecclesiasticus: *Mulieris bone beatus vir*, non solum
 Prou. 26. terque, quaterque, & millies beatus, sed, & beatissimus censeri debet noster Ioseph, cum non solum mulierem bonam, sed omnium optimam nactus fuerit. Quod si, vt Salomon testatur: *Domino vxor prudens*: eximium profectò donum Iosepho datum fuit; cum Mariam prudentissimam omnium virginum in vxorem accepit, & quam in domum suam ducens meritò vsurpare sibi posset illud
 Prou. 19. Sap. 8. Sapiientis: *Intrans in domum meam, con- quiescam cum illa, non enim habet amaritudinem conuersatio illius, nec tedium, conuictus il-*

Alciat. in emblem.

Quint. Curt. li. 4. de gestis Alexandri.

Prou. 26.

Prou. 19.

Sap. 8.

lins.

lius, sed lætitiā & gaudium, quod in æternum nobis præstare dignetur, qui cum Patre & Spiritu sancto uiuit, & regnat in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VIII.

Inceptum argumentum prosequimur; quam magna sit dignitas sponsi Deiparæ Mariæ explicantes, ubi de eximia eius sanctitate differimus: uero simile satis esse comprobantes, D. Iosephum reliquos omnes Sanctos, (Deiparæ excepta) in gratia, & gloria longo interuallo excellere.

In Ecclesia Catholica dleriq; Sanctorū eo speciali nomine coli, & honorari merentur, quod sepeculari ratione sanctissima Deiparæ Mariæ deuouerunt, ut sanctus Lucas, qui religionis, ac pietatis zelo ductus, varias imagines depinxit, adambulim illam referentes, pariterque Mariana arcana copiosius, quàm reliqui Euangelistæ descripsit: Sanctus Dionysius, qui ab Athanis, ut coelestem eius vultum intueretur, multo labore longissimum iter confecit. Sanctus Cyrillus, qui contra impios hæreticos in Matris Dei nomen debacchantes, honorificentissimam hanc Dei Genitricis nomenclaturam in Concilio Ephesino acerrime defendit. Sanctus Ioannes Damascenus, qui pro singulari amore, quo Virginem prosequabatur, varia, & eque egregia eius præconia nobis scripta reliquit; in quorum beata Virgo præmium abscissam iniquè manum beneuole ei restituit: Sanctus Idelphonus, qui ab Heluidianæ hæresis Marianam uirginitatem abnegantis impudentissimis calumniis sapientissime uindicauit; Sanctus Anselmus, & D. Bernar-

dus, qui in eius laudibus decantandis assidui præcones fuerunt; ac tandem sanctus Ioannes Euangelista prius omnibus illis diuino Christi oraculo adoptiuus Virginis filius institutus, qui (eo id attestante) accepit eam in suam; si, inquam, hi omnes Ioh. 19. Sancti eo, quod speciali ratione se, suasque lucubrationes Virgini consecrarunt, digni sunt, ut speciali etiam cultu fideles eos uenerentur; quantus quaso honor beatissimo Iosepho deferri debet, qui matrimonij pariter, & amoris uinculo Virgini coniunctissimus fuit? Sanè quæcumque excogitauero encomia, minora erūt, quàm Deiparæ sponsi cellisima dignitas meretur; adnitar tamen (Deo auspice) ex hac tanta dignitate, uelut ex principio, excellentiam sanctitatis diui Iosephi super reliquos Sanctos, tamquam piam, ac ualde probabilem conclusionem deducere, imitans in hoc D. Paulum, qui, sicut ex dignitate, & nomine filij Dei, excellentiam eius super omnes Angelos intulit: Tanto (inquit) melior Angelis effectus, quanto differentius præ illis nomen hereditauit: ad eundem modum licebit mihi philosophari, tanto Iosephum aliis sanctiorem, quanto differentius præ illis nomen, ac honorificentissimum Sponsi Genitricis, & patris Christi titulū obtinuit. Diuina nāq; prouidentia non consueuit inanes titulos & rebus uacua nomina dare, sed quibus insignes titulos confert, insignē etiā idoneitatem impertitur. Vnde, si Imperator L. 2. c. de Crimine sacrilegij dixit: disputare de principali iudicio non oportet: sacrilegij enim instar est dubitare, an is dignus sit, quem elegerit Imperator; quanto magis execrandum sacrilegium esset suspicari, Deum optimum Maximum, qui sponsi Genitricis suæ dignitatem Iosepho donauit, idoneitatem ad eandem non contulisse? Hinc Diuus D. Thomas inquit: Quos Deus ad aliquid eligit, q. 7. ad 1. ita preparat, & disponit, ut ad illud ad quod 2. ad 1. eliguntur, inuentantur idonei. & D. August. plenitudinem gratiæ super omnes sanctos donatā Virgini ex eo colligit, quod;